

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΔΡΟΝ

(εἰήγημα διὰ μεγάλους καὶ διὰ μικροὺς)

ἮΝ ἡμέραν ἐκείνην ἡ μικρὰ πολίγνη, τῆς ὁποίας τὰ λευκὰ σπιτάκια, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ καταπρασίνου δάσους, ἔλαμπαν χαρῶπὰ ὑπὸ τὸν θαλπερὸν ἥλιον τοῦ Δεκεμβρίου, εἶχεν ὄψιν ζωηρὰν καὶ ἐορτάσιμον. Ἦτο ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Ἀπὸ τοὺς δρομίσκους τῆς πολίγνης, ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ τὰς αὐλὰς τῶν σπιτιῶν, εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν, τὴν ἄλλοτε σιωπηλὴν καὶ ἔρημον, ἐξεγύνατο τότε ἓνας βόμβος χαρμόσυνος. Εἰς τὰς ἀγαθὰς φυσιογνωμίας τῶν χωρικῶν ἠκτινοβόλει ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐθυμία. Τὰ παιδάκια πρὸ πάντων, μὲ τὰς ἀπλοϊκὰς καινουργεῖς ἐνδυμασίας τῶν, μὲ τὰ γελαστὰ πρόσωπα καὶ τὰς ζωηρὰς τῶν κινήσεις καὶ τὰ φαιδῶν τῶν κελადήματα, προσέδιδαν τὸν θελκτικώτερον τόνον εἰς τὸ ἔκτακτον τῆς ἡμέρας καὶ ἐπλημμύριζαν μὲ γέλια, μὲ ἄσματα καὶ μὲ ἐν ἀγνὸν ἄρωμα εὐτυχίας τὴν ἀτμοσφαῖραν. Ἔπαιζαν, ἐπηδοῦσαν, ἐτραγουδοῦσαν, ἠγάλαζον. Καὶ ὅλα ἐφλυάρου διὰ τὴν γλυκεῖαν ἀπόλαυσιν, ἡ ὁποία τὰ ἐπερίμενε τὸ βράδυ, ὅπου θὰ ἐμαζεύοντο καθ' ὁμίλους γύρω εἰς τὸ χριστουγεννιάτικο δένδρον, τὸ ὁποῖον, κατάφορτον ἀπὸ παιγνίδια καὶ γλυκύσματα καὶ δῶρα, ὑπὸ τὸ σελάγισμα τῶν κηρίων καὶ τῶν πολυχρῶμων φανῶν, ἠλέκτριζε καὶ ἐμέθυε τὴν παιδικῆν τῶν φαντασίαν.

* *
*

Ἄλλ' ἀπὸ τὴν εὐφρόσυτον ἐκείνην συναυλίαν τῶν μικρῶν, ἔλειπαν τὴν φορὰν αὐτὴν δύο παιδάκια μόνον, ὁ Πίπης καὶ ὁ Γιάγκος. Περίλυπα, σιωπηλά, μὲ ματάκια σχεδὸν βουρκομένα ἀπὸ κάποιον δειλὸν παράπονον, παρετήρουν μὲσά ἀπὸ τὸ ὑέλωμα τοῦ παραθύρου τὴν ζωηρὰν κίνησιν τῆς ἐορτῆς, ἡ ὁποία διήργετο ὑπὸ τὰ θολὰ τῶν βλέμματων ὡς ὄνειρον, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ τὸ ἐγγίσουν, νὰ λάβουν καὶ αὐτὰ, τὰ καυμένα, μέρος εἰς τὴν χαρὰν τῶν εὐτυχισμένων ὁμηλικῶν καὶ συμμαθητῶν τῶν.

von Geurau

Η ΠΑΝΑΓΙΑ, Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΑΓ. ΙΩΑΝΝΗΣ

Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν, ἀφοῦ ἡ λύπη καὶ τὸ πένθος ἐβασίλευε τώρα πλέον εἰς τὸ σπίτι των; Δὲν εἶνε πολλοὶ μῆνες ποῦ ἔχασαν τὴν μονάκριβη ἀδελφοῦλα των, τὴ χαριτωμένη Λιλίκα, ἡ ὁποία, μέσα εἰς ἓνα λευκὸ φέρετρο σκεπασμένον μὲ γιασεμιά καὶ μενεξέδες, ἔφυγε γιὰ πάντα ἓνα δειλινό, στὸ αἰώνιο καὶ ἀγύριστο ταξεῖδι, ἐκεῖ ἦφ' ἡλὰ μὲ τὰ ἄλλα ἀγγελούδια τοῦ οὐρανοῦ. Ἄχ! μὲ τί καρδιά νὰ τρέξουν μοναχὰ των τώρα, χωρὶς τὴν ἀγαπημένην των Λιλίκα;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην φαῖδροι ἀλαλαγμοὶ ἠκούσθησαν ἔξω εἰς τὸν δρόμον. Δύο ἄλλα παιδάκια τῆς γειτονίας, ἀδελφάκια καὶ αὐτὰ, ἐπερνοῦσαν κρατοῦντα θριαμβευτικῶς ἓνα ὠραῖο ἔλατο, φουντωτὸ καὶ καταπράσινο, τὸ ὁποῖον θὰ ἐχρησίμευε τὸ βράδου γιὰ δένδρον χριστουγεννιάτικο.

— Κύτταξε, Πίπη, τί ὠραῖο δένδρον ποῦ τοὺς ἀγόρασε ὁ πατέρας τους, εἶπεν ὁ Γιάγκος.

— Μπᾶ! τὸ δικό μας πέρυσι ἦταν καλλίτερον ...

Ἄπεκρίθη ὁ Πίπης, ἐνῶ συγχρόνως ἐσπόγγιζε δύο μεγάλα δάκρυα ποῦ ἐκυλοῦσαν ἀπὸ τὰ βουρλωμένα ματάκια του ...

* *

Εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου ἐκάθηντο, ἄφωνοι καὶ συντετριμμένοι ἀπὸ τὴν λύπην, οἱ γονεῖς τῶν δύο μικρῶν.

— Εἰρεῖς τί συλλογίζομαι, ἄνδρα μου; εἶπεν ἕξαφνα ἡ μητέρα πρὸς τὸν σύζυγόν της· πῶς εἶνε ἄδικο νὰ τὰ κρατοῦμε ἔτσι μελαγχολικὰ καὶ κατάκλειστα, τὰ καυμένα τὰ μικρὰ μας. Τὸ πένθος τὸ ἴδιό μας δὲν στέκει στὴν ἡλικία τους.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο ἐσκεπτόμην, εἶπεν ὁ πατέρας.

— Πίπη! Γιάγκο! ἐφώναζεν ἡ μητέρα. Ἐλᾶτε ἐδῶ.

Ἐκεῖνα ἔτρεξαν πλησίον της.

— Θέλετε νὰ πᾶτε εἰς τῆς Ἄννας, τῆς γειτόνισσάς μας; Τὸ βράδου θὰ κάμῃ τὸ δένδρον γιὰ τῆς μικρῆς της ἀδελφῆς. Πηγαίνετε καὶ σεῖς νὰ διασκεδάσετε. Θελετε;

— Ἄν θέλῃ καὶ ὁ Γιάγκος, εἶπε μετὰ δισταγμοῦ ὁ Πίπης.

— Θέλεις, Γιάγκο; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Ἄν θέλῃ καὶ ὁ Πίπης, παρετήρησε μὲ συστολὴν καὶ ἐκεῖνος.

— Καλὰ! καλὰ! Καταλαμβάνω. Καὶ οἱ δύο θέλετε. Ἐμπρός! βάλ' τε τὰ καλὰ σας φορεματάκια.

Καὶ ἔσκυψε καὶ τὰ φίλησε καὶ τὰ δύο μὲ ὅλη τὴ λαχτὰρα τῆς μητρικῆς στοργῆς.

Μία αἴγλη χαρᾶς ἀγγελικῆς ἐφώτισε τὰς δύο παιδικὰς μορφάς, τὰς ὁποίας ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσκίαζε ἡ λύπη καὶ τὸ παράπονον. Καὶ ἔτρεξαν χαρούμενα εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον διὰ νὰ ἐνδυσθῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ προνοητικὴ μητέρα, μία θελκτικὴ καὶ νεωτάτη ἀκόμη γυναῖκα, εὐρωστη καὶ ροδοκόκκινη, ἐπλησίασε εἰς τὴν ὀψοθήκην καὶ συνέλεξε ὅ,τι εὗρεν ἐκεῖ μέσα, ὀλίγα καρύδια, ζαχαρωτά, μῆλα, ἀπίδια, μερικὰς ταινίας, δύο-τρία χρωματιστὰ κηρία, διὰ νὰ στολίσουν μὲ αὐτὰ τὸ δένδρον τῆς Ἄννας, τῆς καλῆς γειτόνισσας.

Τὰ δύο μικρὰ ἐφάνησαν μετ' ὀλίγον. Εἰς τὰ πρόσωπά των ἔλαμπε τώρα ἀνυπόκριτη ἡ χαρά.

— Νά, πάρετε καὶ αὐτά, νὰ βοηθήσετε καὶ σεῖς ἂν θὰ στολίζουν τὸ δένδρον.

— Ἐλάτε, νὰ σᾶς δώσω κ' ἐγὼ λίγα χρήματα ν' ἀγοράσετε ὅ,τι ἄλλο σᾶς χρειάζεται, προσέθεσε καὶ ὁ πατέρας συγκεκινημένος ἀπὸ τὴν ἀθῶν ἐκείνην σκηνὴν.

Τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν, ἐφίλησαν τὸ χερί του, ἐφίλησαν εἰς τὰ χεῖλη τὴν χρυσῆ τους μητερίτσα, καὶ ἐπήδησαν ἔξω, ἐπέταξαν σκιρτῶντα, ὡς δύο πτηνά, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνοίγουν τὸ κλουβὶ τῆς φυλακῆς των καὶ τοὺς χαρίζουν τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας.

* *

Ὅταν ἐβγῆκον ἔξω, ὁ Πίπης ἐστάθηκε μιὰ στιγμὴ συλλογισμένος.

— Ἀχ! νὰ μὴν ἔγουμε τώρα μαζί μας καὶ τὴ Λιλίκα, εἶπε μὲ φωνὴν ραγισμένην ἀπὸ λύπην.

— Τί κρίμα! πόσον θὰ ἠυχαριστεῖτο. Θυμᾶσαι πέρυσι; εἶχε ξετρελαθῆ μὲ τὸ δένδρον ποῦ τῆς ἐκάμαμε.

— Τῆς τὸ κάμνομεν καὶ τώρα; αἱ! Πόσο θὰ χαρῆ!..

— Μὰ ἀφοῦ εἶνε ἐκεῖ ἐπάνω τόσο ᾠηλά; ἔς τὸν οὐρανό;.. ἠρώτησε ὁ Γιάγκος μὲ τὴν χαριτωμένη ἀπορία τῆς μικρᾶς του ἡλικίας.

— Ναί, μὰ ἐμεῖς θὰ πᾶμε νὰ τὴν βροῦμε ἐδῶ κοντὰ ποῦ τὴν ἐσκέπασαν μὲ τὰ γώματα...

— Καὶ ἡ μητέρα; δὲν θὰ μᾶς μαλλώσῃ, ἂν τὸ μάθῃ;

— Μπᾶ! θὰ εὐχαριστηθῆ μάλιστα!

Καὶ τὰ δύο μικρὰ ἐξεκίνησαν μὲ τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἀπόφασιν. Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους καὶ ἠγόρασαν ἀπὸ τὸν μπάρμπα-Λινάρδο ἓνα μικρὸ ἔλατο, τὸ ἔφεραν καὶ τὸ

έτοποθέτησαν ὑπὸ τὸ στέγασμα ἑνὸς παλαιοῦ ἀμαξιοῦ καὶ ἐκεῖ ὑποκάτω, χωρὶς νὰ τοὺς βλέπη κανεὶς, διότι τὸ μέρος ἦτο μοναχικό, σχεδὸν ἔξω ἀπὸ τὴν πολίχνην, τὸ ἐστόλισαν καὶ τὸ ἠτοίμασαν. Ὅταν ἔβαλαν καὶ τὰ χρωματιστὰ κεράκια, ὁ Γιάγκος ἐνθυμήθη πῶς δὲν εἶχαν σπύρτα νὰ τὰ ἀνάψουν καὶ ἔτρεξε γρήγορα καὶ ἀγόρασε ἕνα κουτί. Ἐπειτα ἐξεκίνησαν πρὸς τὸ νεκροταφεῖον, πίσω ἀπὸ τὸν μικρὸν λόφον, ἐκεῖ κοντά. Ἡ θύρα ἦτον ἀνοικτὴ καὶ ἐμβῆκαν σιωπηλὰ καὶ μὲ κάποιον σεβασμὸν ποῦ ὠμοίαζε ὀλίγον καὶ μ' ἕνα αἰσθημα δειλίας καὶ φόβου, διότι τὴν ὥραν ἐκείνην ἤρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ καὶ μιά ἐλαφρὰ πνοὴ ἀνέμου ἔσσειε τὰ κυπαρίσσια καὶ τὰ πεῦκα τῶν τάφων, σὰν νὰ ἐβογγοῦσαν καὶ ἔκλαιγαν τοὺς νεκρούς. Ἐπειτα οἱ μαῦροι σταυροί, στημένοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὰ βουβὰ μνήματα, εἶδαν κάτι τὸ σκυθρωπὸ καὶ ἄγριο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Διὰ μίαν στιγμὴν ἐσταμάτησαν ἴσὺν φοβισμένα. Ἀλλὰ ὁ Πίπης ἔκαμε θάρρος καὶ ἔσυρε τὸν Γιάγκον ἀπὸ τὸ γεράκι.

— Νά, ἐκεῖ πέρα κοιμᾶται ἡ Λιλίκα μας, εἶπε.

Καὶ ἐπροχώρησαν εἰς ἕνα μικρὸν τάφον νεόσκαπτον, ποῦ τὸν ἐστόλιζαν ἀκόμη γυμνά ἐπάνω καὶ μαδημένα τόσα νεκρολούλουδα. Ἐσκαψαν μὲ τὰ γεράκια τῶν τὸ γῶμα καὶ ἐστήριξαν τὸ χριστουγεννιάτικο δένδρον, ἀκουμβισμένο ἐπάνω εἰς τὸ μαῦρο σταυρό. Ἐπειτα ἀναψαν τὰ κεράκια τῶν καὶ ἐγονάτισαν μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα.

— Λιλίκα, μᾶς ἀκούεις; εἶσαι εὐχαριστημένη; ... ἔλα, ἔλα ... νὰ ἰδῆς τί ὠραῖο δένδρον ποῦ σοῦ ἐκάμαμε! ...

Καὶ ἔσκαψαν καὶ τὰ δύο πρὸς τὸ ἔδαφος ὡσὰν νὰ ἠχροῶντο, ὡσὰν νὰ ἐπερίμεναν νὰ ἀκούσουν τὴ φωνὴ τῆς ἀδελφοῦλας τῶν.

— Δὲν μᾶς ἀκούει ... Δὲν θὰ εἶνε ἐδῶ ... Καλὰ μᾶς ἔλεγε ἡ μητέρα πῶς τὴν ἐπῆραν τὰ ἀγγελάκια ἐπάνω ἄψηλὰ στὸν παράδεισο! εἶπεν ὁ Πίπης περίλυπος.

— Ναί ... ἀλήθεια ... δὲν θὰ ἦνε πλέον ἐδῶ· θὰ τὴν ἐπῆραν μαζὶ τῶν τὰ γουστὰ ἀγγελοῦδια ποῦ εἶνε γύρω στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ... Ἐἴσεις; ... νὰ προσευχηθῶμε καὶ νὰ τὸν παρακλήσωμε νὰ μᾶς τὴν στείλῃ πάλι ἀπόψε ... Εἶνε τόσον καλὸς ὁ Ἰησοῦς ποῦ θὰ μᾶς λυπηθῇ καὶ θὰ μᾶς τὴν ξαναστείλῃ ...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἰσχυρὸν βεῦμα ἀέρος ἔσβυσε τὰ κηρία καὶ ἐγόγγυσεν, ὡς πένθιμος στεναγμὸς, διὰ μέσου τῶν κυπαρίσσων.

Τὰ παιδιὰ ἐτρόμαξαν.

— Πᾶμε!.. πᾶμε νὰ φύγουμε, Πίπη ...

Καὶ ὁ Γιάγκος ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Πίπη καὶ ἤρχισαν
νὰ τρέχουν ...

* *
*

"Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ σπίτι, εἶχε νυκτώσει πλέον.

Ἐμβῆκαν μέσα, δειλὰ καὶ φοβισμένα. Ἄλλὰ κανεὶς σχεδὸν
δὲν τὰ ἐπρόσεξε. Εἰς τὸν κοιτῶνα ἐπεκράτει μίᾳ ἀσυνήθους κί-

νησις. Κάτι ἔκτακτον θὰ συνέβαινε βέβαια. Δύο - τρεῖς καλαὶ
γειτόνισσαι, μία θεία των καὶ ἡ κυρὰ Καλή, ἡ μαμμὴ τῆς πο-
λίγνης, ἐφάνιντο πολὺ ἐνησυχολημένα καὶ ἐπηγαινοήρχοντο
μὲ σπουδὴν. Ὁ πατέρας των ἐπαράστεκε πλησίον τῆς κλίνης,
ὅπου ἦτο ἐξηπλωμένη ἡ μητέρα των, ἡ ὁποία ἐφάνετο ὡς
νὰ ὑπέφερε, ὡς νὰ ἐπονοῦσε ...

Τὰ μικρὰ δὲν ἐμάντευσαν τίποτε. Πρὸς στιγμὴν εἰς ἓνα ξε-

φωνητό της δυνατό, ἐστάθησαν τρομαγμένα, καὶ ἔκαμαν νὰ πλησιάσουν πρὸς τὸν κοιτῶνα. Τὰ εἶδε ἡ θεία των, ἔσκυψε καὶ τὰ ἐφίλησε, τὰ ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὰ ὠδήγησε εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον.

— Εἶνε ἄρρωστη ἡ μητέρα; ἠρώτησεν ὁ Γιάγκος.

— Ὅχι, εἶπε καλὰ. Αὐριο μάλιστα θὰ σᾶς φέσῃ κ' ἓνα ὠραῖο χριστουγεννιάτικο δῶρο... Ἐλάτε τώρα νὰ δειπνήσετε καὶ νὰ πέσετε ἔπειτα στὰ κρεββατάκια σας.

Καὶ μετὰ τινα ὥραν τὰ δύο μικρὰ ἐκοιμῶντο γαλήνια ὀνειρευόμενα βεβαίως τὴν ποθητὴν των Λιλίκα, μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας εἶχεν ἐξεγερθῆ ἡ παιδικὴ των φαντασία, καὶ τὸ ἀναμενόμενον δῶρον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκεντήθη ἡ ἀνήσυχος περιεργεία των.

* *
*

Τὸ πρωτὸ ἄκρα ἡσυχία καὶ σιωπὴ ἐπεκράτει εἰς τὸ σπίτι. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατείλει πρὸ πολλῆς ὥρας καὶ ἔχυνε χρυσοῦς γειμάκρους ἀκτίνων εἰς τὸ δωμάτιον τῶν δύο μικρῶν, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον ἐξυπνήσει ἀκόμη.

Μετ' ὀλίγον ἐξῆλλθε ὁ πατέρας των ἀπὸ τὸν κοιτῶνα, κρατῶν τυλιγμένον εἰς τὰ λευκὰ σπάργανα ἓνα παχουλὸν βερέφος, καὶ ἐβάδισε μὲ ἀπαλὰ βήματα πρὸς τὸ δωμάτιον τῶν μικρῶν.

— Πίπη!.. Γιάγκο!.. ζυπνήστε πλιά. Εἶνε ὦρα. Ἐπνῆστε νὰ ἰδῆτε τὴν ἀδελφούλα σας, τὴν ἀγαπημένη μας Λιλίκα, ποῦ μᾶς τὴν ἔστειλε αὐτὴ τὴν νύκτα ὁ Χριστός.

Τὰ μικρὰ ἐξύπνησαν, ἀνοιξαν τὰ ζωηρὰ ματάκια των καὶ παρετήρησαν μὲ ἐκπληξιν καὶ συγκίνησιν.

— Ἄ! τί καλὰ! εἶπεν ὁ Γιάγκος. Αὐτὴν τὴν στιγμήν ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου τὴ Λιλίκα...

— Κ' ἐγώ, τὴ Λιλίκα καὶ τὸ δῶρο τῆς μητέρας... προσέθεσεν ὁ Πίπης.

Τὰ μικρὰ ἀνεσηκώθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ κατακλύζουν μὲ φιλία τὸ νήπιον, τὸ ὁποῖον εἶχε κλειστά τὰ μικρὰ του ματάκια καὶ ἐκοιμᾶτο.

— Βλέπεις, Πίπη, ποῦ μᾶς ἄκουσε ὁ Χριστός καὶ μᾶς τὴν ζανάστειλε; εἶπεν ὁ Γιάγκος.

Καὶ τὰ δύο μικρὰ διηγῆθησαν τὴν ἐκδρομὴν των εἰς τὸ κοιμητήριον, τὸ στόλισμα τοῦ δένδρου καὶ τὴν προσευχὴν των εἰς τὸν ἀγαπημένον τάφον.

Ὁ πατέρας των τὰ ἤκουε μὲ βθεῖαν συγκίνησιν. Ἐκλαίεν ἀπὸ γὰρᾶν. Εὐτυχημένος τώρα πλέον τὰ κατεφίλει καὶ τὰ

ἔσφιγγεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐνῶ ἄνωθεν, ἀοράτως, ἐνηγχκλίζετο καὶ εὐλόγει ὁ Ἰησοῦς τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο σύμπλεγμα τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀθωότητος...

(Μίμησις)

ΚΡΙΝΗ ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΜΗΛΙΩΤΗΣ

Ἀνώτερος Γεν. Ἀρχίατρος

ΑΠΟΤΙΟΝΤΕΣ φόρον τιμῆς καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ αἰοιδίμου ἀνδρός, ὅστις ἐπὶ ὀλόκληρον πεντηκονταετίαν ἔδρασε καὶ ἀφιέρωσεν ἑαυτὸν ἐν τῷ ὑγειονομικῷ σώματι τοῦ Στρατοῦ, χαράττομεν τὰς βραχεῖας ὧδε ἐπιμνημοσύνους γραμμάς γνωρίζοντες ἅμα καὶ τὴν σεβασμίαν αὐτοῦ μορφήν.

Ὁ αἰμῆνηστος Λεωνίδας Μηλιώτης ὑπῆρξεν ἀληθῶς εἰς ἕκ τῶν ἐγκριτωτέρων ἱατρῶν, ἐξασκῶν μετὰ ζήλου φιλανθρώπου τὸ θεῖον ἔργον τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Εἶλκε τὸ γένος ἐξ ἐπιφανοῦς οἰκογενείας τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἀπέθανε μετὸν μύχιον πόνον